

Daniels Bog - Nummer ethundredeogfemoghalvtreds

Åbenbaringen af Daniels sidste syn: En parallel rejse for de vise jomfruer

Jeff Pippenger

2024-03-24

Vi er begyndt på vor betragtning af Daniels sidste syn ved at identificere Daniel som et symbol på Guds pagtsfolk i de sidste dage, og vi har anvendt det første vers i forbindelse med det sidste kapitel til at begynde at identificere de profetiske kendetegn hos dette folk i de sidste dage, som repræsenteres ved Belshassar. Guds pagtsfolk i de sidste dage repræsenterer milleritterne i den første engels bevægelse og de hundrede og fireogfyrre tusinde i den tredje engels bevægelse. Milleritterne opfyldte lignelsen om de ti jomfruer, og denne lignelse gentages til punkt og prikke i de sidste dage.

„Jeg bliver ofte henvist til lignelsen om de ti jomfruer, hvoraf fem var kloge og fem tåbelige. Denne lignelse er blevet og vil blive opfyldt til punkt og prikke, for den har en særlig anvendelse på denne tid og er, ligesom den tredje engels budskab, blevet opfyldt og vil fortsat være nærværende sandhed indtil tidens afslutning.“ Review and Herald, 19. august 1890.

Erfaringen hos begge de sidste dages bevægelser er adventismens erfaring.

"Lignelsen om de ti jomfruer i Matthæus 25 skildrer også adventfolkets erfaring." Den store strid, 393.

Milleritterne repræsenterede den første engels bevægelse, og deres erfaring blev også repræsenteret ved menigheden i Filadelfia. I 1856 overgik den filadelfiske milleritiske bevægelse til den laodikeiske bevægelse, og i oprøret i 1863 overgik den yderligere til den laodikeiske syvendedags adventistkirke.

De hundrede og fireogfyrre tusind repræsenterer den tredje engels bevægelse, og deres erfaring blev også repræsenteret ved menigheden i Filadelfia. I 1989 blev Daniels Bog åbnet for den laodikeiske Syvendedags Adventistkirke, og den 11. september 2001 begyndte den laodikeiske adventbevægelse, og i juli 2023 indtraf overgangen tilbage til den filadelfiske bevægelse.

Beltsazzar, eller Daniel, repræsenterer den filadelfiske bevægelse i de sidste dage, som gentager milleritternes filadelfiske bevægelse „helt ned til mindste bogstav“. Det første vers i det sidste syn repræsenterer disse mennesker i de sidste dage, og det sidste vidnesbyrd i det sidste syn må stemme overens med det første vidnesbyrd i det sidste syn. Renselsesprocessen i Daniels bog kapitel tolv identificerer kundskabens tiltagelse og de to klasser, som derved frembringes. Beltsazzar er den endelige fremstilling af de vise i de sidste dage. I Daniels bog kapitel tolv findes der mindst fem profetiske sandheder, som var ankre for milleritbevægelsen, og som må gentages i den tredje engels bevægelse.

Det første er den renselsesproces, der frembringer to klasser af tilbedere, og dermed opfylder lignelsen om de ti jomfruer både i begyndelses- og afslutningsbevægelsen.

Men du, Daniel, luk ordene til og besegl bogen indtil endetiden; mange skal fare hid og did, og kundskaben skal blive stor.... Og han sagde: Gå bort, Daniel, thi ordene skal holdes lukkede og besejlede indtil endetiden. Mange skal blive rensede og gjorte hvide og prøvede; men de ugudelige skal handle ugudeligt, og ingen af de ugudelige skal forstå det; men de forstandige skal forstå det. Daniel 12,4. 9. 10.

Skellet mellem de vise og de ugudelige (dåragtige) er baseret på deres forståelse af (mentale opdeling af) den forøgelse af kundskab, som åbnes ved endetiden, enten i 1798 for milleritterne eller i 1989 for de hundrede og fireogfyrre tusind. Guds folk er forpligtet til at vide, at adventismen er erfaringen i lignelsen om de ti jomfruer, for uden denne forståelse vil de ikke søge at forstå, hvornår »endetiden« for den sidste generation indtraf, eller hvad det budskab var, som da blev forseglet op. Uden forståelsen af, at den adventistiske erfaring er en prøvelsesproces i tre trin, baseret på en fremadskridende udvikling af sandheden, som fører til et udfald på »liv eller død«, er det umuligt at erkende det høje kald for enhver syvendedagsadventist. Belteshazzar repræsenterer et folk, som ved, at de gennemgik den renselsesproces, der fremstilles som at være »renset, gjort hvide og prøvet«. Netop denne tredobbelte renselsesproces identificeres specifikt som Helligåndens værk.

Men jeg siger jer sandheden: Det er til gavn for jer, at jeg går bort; thi dersom jeg ikke går bort, skal Talsmanden ikke komme til jer; men dersom jeg går bort, vil jeg sende ham til jer. Og når han kommer, skal han overbevise verden om synd og om retfærdighed og om dom: Om synd, fordi de ikke tror på mig; om retfærdighed, fordi jeg går til min Fader, og I ser mig ikke mere; om dom, fordi denne verdens fyrste er dømt. Jeg har endnu meget at sige jer, men I kan ikke bære det nu. Men når han, sandhedens Ånd, kommer, skal han vejlede jer til hele sandheden; thi han skal ikke tale af sig selv, men hvad han end hører, det skal han tale, og han skal forkynde jer de kommende ting. Johannes 16:7–13.

Helligåndens værk med at lede de kloge jomfruer til »hele sandheden« kræver, at Han revser, hvilket vil sige formaner eller overbeviser, verden om synd, retfærdighed og dom; dette er netop de samme tre trin, som frembringer enten en klog eller en tåbelig jomfru i Daniels bog, kapitel tolv. Det budskab, som Jesus identificerede som Helligåndens værk, er »olien«, der åbenbarer sondringen mellem de kloge og de ugudelige i Daniel 12. Guds folk i de sidste dage må forstå kundskabens tilvækst for deres generation, og denne kundskab omfatter deres erkendelse af, at de enten er tåbelige eller kloge jomfruer i lignelsen i Matthæusevangeliet, kapitel femogtyve.

„Johannes blev vist disse ting i et helligt syn. Han så skaren, som er fremstillet ved de fem kloge jomfruer, med deres lamper ordnet og brændende, og han udbrød i henrykkelse: ‚Her er de helliges udholdenhed; her er de, som holder Guds bud og Jesu tro.‘ Og jeg hørte en røst fra himlen sige til mig: ‚Skriv: Salige er de døde, som herefter dør i Herren. Ja, siger Ånden, at de må hvile fra deres møje; og deres gerninger følger dem.‘“

„Mange, som hørte den første og den anden engels budskaber, mente, at de ville leve til at se Kristus komme i himlens skyer. Havde alle, som bekendte sig til at tro sandheden, handlet

deres del som kloge jomfruer, ville budskabet for længst være blevet forkyndt for hver nation og stamme og tunge og folk. Men fem var kloge, og fem var tåbelige. Sandheden burde være blevet forkyndt af de ti jomfruer, men kun fem havde truffet den foranstaltning, som var nødvendig for at slutte sig til det selskab, der vandrede i det lys, som var kommet til dem. Den tredje engels budskab var nødvendigt. Denne forkyndelse skulle frembæres. Mange, som gik ud for at møde Brudgommen under den første og den anden engels budskaber, afviste den tredje engels budskab, det sidste prøvende budskab, der skulle gives til verden."

„Et lignende værk vil blive fuldbyrdet, når den anden engel, som fremstilles i Åbenbaringen 18, frembærer sit budskab. Den første, anden og tredje engels budskaber vil måtte gentages. Kaldet vil blive givet til menigheden: 'Drag ud fra hende, Mit folk, for at I ikke skal blive delagtige i hendes synder.' 'Faldet, faldet er Babylon, den store, og er blevet et tilholdssted for dæmoner og et fængsel for enhver uren ånd og et bur for enhver uren og forhadet fugl. Thi alle folkeslag har drukket af hendes utugts vredes vin, og jordens konger har bedrevet utugt med hende, og jordens købmænd er blevet rige ved overmålet af hendes luksus.... Drag ud fra hende, Mit folk, for at I ikke skal blive delagtige i hendes synder, og for at I ikke skal få del i hendes plager; thi hendes synder har nået op til himmelen, og Gud har ihukkommet hendes misgerninger' [Åbenbaringen 18:2–5]."

"Tag hvert vers i dette kapitel, og læs det omhyggeligt, især de sidste to: 'Og en lampes lys skal aldrig mere skinne i dig; og brudgommens og brudens røst skal aldrig mere høres i dig; for dine købmænd var jordens stormænd; thi ved dine trolddomskunster blev alle folkeslag forført. Og i hende blev fundet profeters og helliges blod og blodet af alle dem, som blev slået ihjel på jorden.'"

„Lignelsen om de ti jomfruer blev givet af Kristus selv, og enhver enkeltheden bør omhyggeligt studeres. Der vil komme en tid, da døren vil blive lukket. Vi fremstilles enten ved de kloge eller de tåbelige jomfruer. Vi kan nu ikke skelne, og vi har heller ikke myndighed til at sige, hvem der er kloge, og hvem der er tåbelige. Der er dem, som holder sandheden nede i uretfærdighed, og disse synes udadtil at være som de kloge.“ Manuscript Releases, bind 16, 270.

Som adventister, der ved den snart kommende søndagslov skal kalde mænd og kvinder ud af Babylon, „fremstilles vi enten ved de kloge eller de dårlige jomfruer“. Den skare, som Johannes så, „fremstillet ved de fem kloge jomfruer, med deres lamper ordnet og brændende“, og som Johannes videre identificerede som dem, der besidder „de helliges tålmodighed“, og som „holder Guds bud og Jesu tro“, er de hundrede og fireogfyrre tusind, som er forpligtet til at holde Guds bud, udøve Jesu tro og vide, at de er jomfruerne i lignelsen i Matthæus femogtyve. Ikke alene behøver de at forstå, at de enten er kloge eller dårlige jomfruer, men de må gentage den erfaring, som Daniel fremstiller som at blive „renset, gjort hvide og prøvet“.

Og de sang ligesom en ny sang foran tronen og foran de fire væsener og de ældste; og ingen kunne lære den sang uden de hundrede og fireogfyrre tusinde, som var forløst fra jorden. Det er dem, som ikke er blevet besmittet med kvinder; thi de er jomfruer. Det er dem, som følger Lammet, hvorhen det går. Disse er forløst fra menneskene som en førstegrøde for Gud og for Lammet. Og i deres mund blev der ikke fundet svig; thi de er uden fejl for Guds trone.

Åbenbaringen 14:3–5.

Der er mindst fem sandheder fremstillet i Daniels bog kapitel tolv, som er sandheder knyttet til den første engels milleritbevægelse, og som vil blive gentaget og forstået mere fuldstændigt af de hundrede og fireogfyrre tusindes bevægelse. En af disse sandheder er den tredelte renselsesproces, der er forbundet med lignelsen om de ti jomfruer. Den første sandhed, som William Miller forstod i relation til profetisk tid, var »de syv tider« i Tredje Mosebog seksogtyve, og denne sandhed identificeres i Daniel 12, og den er den første sandhed i millerithistorien, som dér omtales.

Men du, Daniel, luk ordene inde og forsegl bogen indtil endetiden; mange skal fare omkring, og kundskaben skal blive stor. Da så jeg, Daniel, og se, der stod to andre, den ene på den ene side af flodens bred og den anden på den anden side af flodens bred. Og en sagde til manden, som var klædt i linned, og som stod over flodens vande: Hvor længe varer det, før enden kommer på disse underfulde ting? Og jeg hørte manden, som var klædt i linned, og som stod over flodens vande, idet han løftede sin højre hånd og sin venstre hånd mod himmelen og svor ved ham, som lever evindeligt, at det skal vare en tid, tider og en halv tid; og når han har fuldendt at knuse det hellige folks magt, da skal alle disse ting være fuldendt. Og jeg hørte det, men forstod det ikke; da sagde jeg: O min herre, hvad skal enden blive på disse ting? Og han sagde: Gå bort, Daniel; thi ordene holdes lukkede og forseglede indtil endetiden. Mange skal blive rensede og gjorte hvide og prøvede; men de ugudelige skal handle ugudeligt, og ingen af de ugudelige skal forstå det; men de vise skal forstå det. Daniel 12:4–10.

Dette afsnit begynder med, at Daniels bog bliver forseglet indtil endens tid, og afsnittet afsluttes med, at Daniels bog bliver forseglet indtil endens tid. Mellem den første og den sidste forsegling af Daniels ord var den besvorne vidnesbyrd af „Ham, som lever til evig tid“, „at det skal være for en tid, tider og en halv tid; og når han har fuldendt at sprede det hellige folks magt, skal alle disse ting være fuldbåret.“

Den, som gav dette beedigede vidnesbyrd, var den, som var over vandene, klædt i linned. Daniel så en engel på den ene bred af floden Hiddekel og en anden engel på den anden bred, og en af disse engle stillede et spørgsmål, som den, der var over vandene, besvarede. Spørgsmålet var: „Hvor længe?“ Dette er de samme to første ord i det spørgsmål, der stilles i vers tretten i Daniel kapitel otte.

Så hørte jeg en hellig tale, og en anden hellig sagde til den hellige, som talte: Hvor længe skal synet gælde om det daglige offer og den ødelæggende overtrædelse, så både helligdommen og hæren bliver prigsivet til at trædes ned? Og han sagde til mig: Indtil to tusind og tre hundrede dage; da skal helligdommen blive rensat. Daniel 8:13, 14.

Den samme profetiske struktur findes i begge samtaler, bortset fra at Daniel i kapitel otte befinder sig ved floden Ulai og ikke ved floden Hiddekel. I kapitel otte „sagde en engel (hellig) til den bestemte hellige, som talte: hvor længe?“ Det hebraiske ord, som er oversat med „den bestemte hellige“, er det hebraiske ord „Palmoni“, som betyder den Underfulde Tæller eller Hemmelighedernes Tæller. I kapitel otte talte Jesus (den Underfulde Tæller), og en anden hellig spurgte Jesus (den bestemte hellige): „hvor længe?“

I kapitel tolv bliver den, som står på vandet, spurgt af en engel, der stod på den ene bred af floden Hiddekel: »Hvor længe?« Disse to tekststeder må betragtes sammen, linje på linje. Det første spørgsmål i kapitel otte er: »Hvor længe varer synet om nedtrampningen af helligdommen og hæren, som først fuldbyrdes ved hedenskab og dernæst ved pavedømmet?« Spørgsmålet i kapitel tolv er: »Hvor længe varer det, før enden kommer på disse under?« Det besvorne svar gives derpå af Palmoni, den vidunderlige tæller, som var klædt i linned og stod over vandene: »det skal være til en tid, tider og en halv tid; og når han har fuldendt at sprede det hellige folks magt, da skal alle disse ting være til ende.«

Spørgsmålene ved floderne Ulai og Hiddekel er: „Hvor længe skal synet om Guds folks spredning, som fuldbyrdes ved hedenskabet og dernæst pavedømmet, vare, idet de nedtræder helligdommen og hæren?“ Svaret er, at nedtrædelsen ophører i 1798, når Palmonis værk med at oprejse det milleritiske tempel begynder, og derpå ender seksogfyrre år senere i 1844, da helligdommen skulle renses.

I kapitel tolv hørte Daniel samtalen, „men jeg forstod det ikke.“ Daniel gav udtryk for et ønske om at forstå, hvilket fremstilles ved, at han spørger Kristus: „O min Herre, hvad skal enden blive på disse ting?“ Hans udtryk for ønsket om at forstå fremstillede de vise jomfruers ønske om at forstå, for hele dialogen var anbragt mellem de to henvisninger til, at Daniels bog skulle være forseglet indtil endetiden. Daniel fremstillede det ønske, som blev lagt på William Miller om at forstå den sandhed, der blev åbnet i 1798, og den første sandhed, han blev ledt til at erkende, var nedtrædelsen af helligdommen og hæren, først ved hedenskabet og dernæst ved pavedømmet i den periode, hvor det hellige folks magt blev sønderspredt til opfyldelse af de „syv tider“ i Tredje Mosebog seksogtyve.

Millers ønske om at kende sandheden repræsenteres ved Daniels ønske, men Millers forståelse var ufuldstændig. Daniel repræsenterer Millers ønske, og Belteshazzar repræsenterer dem, som har en fuldstændig forståelse af sagen og synet. Der er mindst fem vigtige sandheder, som var en del af milleritternes erfaring i Daniels kapitel tolv, og som vil finde en parallel modpart i de et hundrede og fireogfyrre tusinds historie. Den ene er, at de opfyldte og forstod, at de opfyldte lignelsen om de ti jomfruer med dens trefoldige prøveproces, og den anden er, at de forstår grundhjørnestenen om de „syv tider“ i Tredje Mosebog kapitel seksogtyve.

Vi vil fortsætte dette studie i vores næste artikel.

“Da skal Himmeriget lignedes med ti jomfruer, som tog deres lamper og gik ud for at møde brudgommen. Og fem af dem var kloge, og fem var tåbelige. De tåbelige tog deres lamper, men tog ikke olie med sig; men de kloge tog olie i deres kar sammen med deres lamper. Mens brudgommen tøvede, blev de alle døsige og faldt i søvn. Men ved midnat lød der et råb: Se, brudgommen kommer; gå ud for at møde ham. Da stod alle disse jomfruer op og gjorde deres lamper i stand. Og de tåbelige sagde til de kloge: Giv os af jeres olie; for vore lamper går ud. Men de kloge svarede og sagde: Nej, der vil ikke være nok til både os og jer; gå hellere hen til dem, som sælger, og køb til jer selv. Men mens de gik bort for at købe, kom brudgommen; og de, som var rede, gik ind med ham til brylluppet; og døren blev lukket. Bagefter kom også de andre jomfruer og sagde: Herre, Herre, luk op for os. Men han svarede og sagde: Sandelig

siger jeg jer: Jeg kender jer ikke. Våg derfor; for I kender hverken dagen eller timen, hvori Menneskesønnen kommer.””

„Vi lever nu i en højst farefuld tid, og ikke én af os bør være sen til at søge en forberedelse til Kristi komme. Ingen bør følge de dårlige jomfruers eksempel og mene, at det vil være sikkert at vente, indtil krisen kommer, før man opnår en karaktermæssig forberedelse til at bestå i den tid. Det vil være for sent at søge Kristi retfærdighed, når gæsterne kaldes ind og prøves. Nu er tiden til at iføre sig Kristi retfærdighed,—bryllupsklædningen, som vil gøre dig skikket til at gå ind til Lammets bryllupsmåltid. I lignelsen fremstilles de dårlige jomfruer som bedende om olie og som forgæves i at få den efter deres anmodning. Dette er et symbol på dem, der ikke har forberedt sig ved at udvikle en karakter, som kan bestå i en krisetid. Det er, som om de gik til deres naboer og sagde: Giv mig jeres karakter, ellers går jeg fortabt. De, som var vise, kunne ikke meddele deres olie til de dårlige jomfruers flakkende lamper. Karakter kan ikke overføres. Den kan ikke købes eller sælges; den skal tilegnes. Herren har givet hvert menneske en anledning til at opnå en retfærdig karakter i nådetidens timer; men han har ikke tilvejebragt nogen måde, hvorpå det ene menneskelige redskab kan meddele et andet den karakter, som det har udviklet ved at gennemgå hårde erfaringer, ved at lære lærdomme af den store Lærer, så det kan udvise tålmodighed under prøvelse og udøve tro, så det kan flytte umulighedens bjerge. Det er umuligt at meddele kærlighedens duft,—at give en anden mildhed, takt og udholdenhed. Det er umuligt for ét menneskehjerte at udøse Guds og menneskehedens kærlighed i et andet.“

”Men dagen kommer, og den er nær over os, da enhver side af karakteren vil blive åbenbaret gennem særlig fristelse. De, som forbliver tro mod principperne, som udøver tro til enden, vil være dem, der under de forudgående timer af deres prøvetid har vist sig tro under test og trængsel og har dannet karakterer efter Kristi lignelse. Det vil være dem, som har dyrket et nært fortrolighedsforhold til Kristus, som ved hans visdom og nåde har del i den guddommelige natur. Men intet menneske kan give et andet hjertets hengivenhed og ædle sjælsevner og udfylde dets mangler med moralsk kraft. Vi kan hver især gøre meget for hinanden ved at give mennesker et kristuslignende eksempel og derved påvirke dem til at gå til Kristus for den retfærdighed, uden hvilken de ikke kan bestå i dommen. Mennesker bør under bøn overveje den vigtige sag om karakterdannelse og forme deres karakterer efter det guddommelige forbillede.” The Youth Instructor, 16. januar 1896.